

El Jutjat Mercantil de Girona

Jordi Bellvehí

Recentment, el mes de juliol passat, ha estat nomenat un nou jutge per al Jutjat Mercantil de Girona. Es tracta d'un jutge que fa anys que és a Girona, i esperem que ocupi durant molt temps la plaça. Des de Dret i Actualitat, li desitgem el millor.

La importància del Jutjat Mercantil a la demarcació de Girona és molt gran atès que és el que ha de tractar totes les situacions d'insolvència de les empreses i persones gironines. Cal saber que a tota la província de Girona hi ha un sol Jutjat Mercantil i, per tant, això vol dir que hi ha un únic jutge per resoldre tots els assumptes que són de la competència d'aquell Jutjat.

Actualment el Jutjat Mercantil s'ha convertit en un gran hospital d'empreses i empresaris individuals en el qual entren greument ferits o moribunds i, malauradament, molt pocs en surten amb vida. Atesa la importància d'aquest Jutjat, caldria que les seves instal·lacions fossin idònies per al servei que ha de prestar, que els seus funcionaris estiguessin altament especialitzats i ben pagats i que s'hi aboquessin tots els recursos necessaris i convenients per poder "tractar" de forma ràpida i el més econòmic possible totes les empreses i empresaris que ho necessitessin.

Malgrat aquesta necessitat evident i urgent, la realitat general de l'Administració de justícia s'imposa inexorablement també sobre el Jutjat Mercantil de Girona i fa que el gran esforç que des del principi han fet els funcionaris del Jutjat, amb el seu secretari al capdavant, perquè tot funcionés com seria desitjable, no sigui suficient per donar la resposta adequada a la realitat actual.

Així les coses, pel bé de l'empresariat de Girona i de la nostra economia, convindria unir les forces i esforços de tots els que estan relacionats amb el Jutjat Mercantil (jutges, funcionaris, administra-

dors concursals, advocats, procuradors, economistes, auditors, empresistes, etc.) per treballar plegats per tal d'aconseguir que el Jutjat Mercantil de Girona funcioni bé i gràcies a això més empreses i empresaris aconseguixin veure en el procediment concursal una eina útil per donar viabilitat al seu negoci amb problemes de liquiditat i solvència provisionals o, si més no, el considerin una "malaltia curable".

A més, convé saber que el Jutjat Mercantil no només és competent en matèria concursal sinó que també té una competència exclusiva en altres matèries, com ara en els procediments sobre competència deslleial, propietat industrial, propietat intel·lectual, publicitat, transport nacional i internacional, dret marítim, responsabilitat civil d'administradors, liquidadors i auditors, entre d'altres.

Per tant, com veiem, el Jutjat Mercantil té competència exclusiva sobre totes aquelles branques del dret que realment afecten l'empresa i la seva jurisprudència té una gran rellevància, així com la de l'Audiència Provincial de Girona que revisi les sentències del Jutjat Mercantil, perquè estableix les regles de joc concretes per a les empreses i empresaris de la nostra província.

Convé que les empreses i empresaris gironins coneguin l'existència i funció del Jutjat Mercantil i que els assessors de les empreses gironines s'especialitzin en les matèries pròpies de la competència del Jutjat i en el coneixement de la seva jurisprudència, per tal d'assessorar el més correctament possible els seus clients, amb un assessorament pràctic i efectiu, adaptat a la realitat local de la plaça.

No és bo, per tant, que el Jutjat Mercantil es vegi només com un cementiri d'empreses, i això és el que cada cop més està passant, potser perquè cada vegada més s'hi està convertint. BLL

Dret Civil

PENSIÓ VERSUS INDEMNITZACIÓ.

Pàg. 2

Dret Públic

EL CÀNON DE L'AIGUA

PER A LES EMPRESES. Pàg. 3

Dret Mercantil

MARC LEGAL DE LES FRANQUÍCIES.

Pàg. 4

Dret Concursal

GRUPS DE SOCIETATS EN CONCURS.

Pàg. 5

Dret Fiscal

PLANIFICACIÓ DE LA SUCCESSIÓ.

Pàg. 6

El Cas

LA LLEI DE LA Cerdanya. Pàg. 7

Notícies

Pàg. 8

BLL

Bellvehí advocats

Plaça Independència, 16, 1r 1a
17001 Girona
T: 972 219 773
F: 972 213 187

www.bellvehi.com

Bellvehí advocats

La pensió compensatòria i la indemnització compensatòria en les ruptures matrimonials

Francesc Espinet Coll

Quan es produeix una ruptura matrimonial, el cònjuge que en resulti més perjudicat pot sol·licitar de l'autoritat judicial que obligui l'altre cònjuge a satisfer-li dos tipus de retribucions: la pensió compensatòria i la indemnització compensatòria.

La pensió compensatòria

Segons l'art. 97 del Codi Civil i l'art. 84 del Codi de Família, té dret a la pensió compensatòria el cònjuge que, com a conseqüència de la separació o del divorci, tingui una situació econòmica pitjor en comparació amb la que tenia durant el matrimoni i amb la que té el seu cònjuge. Pensem en el cas d'un matrimoni on un dels cònjuges té més patrimoni i més ingressos i recursos econòmics, que proporcionen a l'altre cònjuge, que a més no treballa o té un salari mínim, un alt nivell de vida, el qual s'alterarà amb la separació.

La base de la pensió és, per tant, l'existència d'un perjudici en la situació econòmica, però no és un perjudici en termes absoluts, ja que el Codi de Família parla de situació econòmica "més perjudicada". De fet, és obvi que la desintegració d'una economia familiar sempre causa un perjudici, de manera que ambdós cònjuges, si bé no varien en la seva economia (sous, ingressos, patrimoni, etc.), sí que empitjoren el seu nivell de vida, en haver d'afrontar moltes despeses duplicades en relació amb l'anterior integració (habitatge, vehicles, consums, etc.). Per tant, si tots dos cònjuges pateixen per igual el perjudici, no hi ha perjudici relatiu i manca la base de la pensió compensatòria.

La jurisprudència, en aquest sentit, és prou clara. La sentència de l'Audiència Provincial de Girona, Secció 1a, de 8 de novembre de 2006, desestima la sol·licitud de pensió compensatòria perquè *"No té aquesta pensió una finalitat d'igualar patrimonis entre els cònjuges ni tampoc obtenir una participació en els guanys de l'altre cònjuge ni tampoc la de convertir-se en un modus vivendi quan s'està en condicions de fer-se'n un de propi. Es tracta d'evitar la pèrdua de la dignitat de vida per causes econòmiques un cop s'ha produït la ruptura... Dit això, hem de dir que no suposa cap mena de pèrdua de nivell social sobtat perquè l'esposa continua en el domicili familiar, continua amb els seus ingressos procedents de la seva feina i no té cap mena d'impossibilitat en la seva salut que li permeti seguir-ho fent. És cert que hi haurà una pèrdua d'ingressos globals en cadascun dels cònjuges, però això resulta inevitable en tota ruptura matrimonial"*.

La indemnització compensatòria

A banda de la pensió compensatòria, i essent perfectament compatible amb aquesta, a l'art. 41 del Codi de Família es regula una indemnització per al cònjuge que, en els casos de separació judicial, divorci o nul·litat, durant el matrimoni hagi estat treballant per a la casa o per a l'altre cònjuge, sense retribució o amb retribució insuficient, sempre que s'hagi generat per aquest motiu una situació de desigualtat entre els patrimonis d'ambdós cònjuges que impliqui un enriquiment injust.

Aquesta indemnització, per tant, té la finalitat de trobar un mecanisme paliatiu o correctiu de la desigualtat que es pot produir en extingir-se la relació conjugal.

Dels requisits que s'han de complir per tal de tenir dret a la indemnització compensatòria n'hi ha dos que són especialment discutits: la no retribució o retribució insuficient i l'enriquiment injust.

Pel que fa a la no retribució o retribució insuficient, la jurisprudència ha denegat la indemnització de l'art. 41 sobre la base de l'existència de remuneracions indirectes, com ara el fet que hi hagi comptes corrents i llibretes d'estalvi en les quals apareixen els dos cònjuges com a titulars, o l'adquisició d'un immoble inscrit a nom de tots dos.

No es considerarà que hi ha enriquiment injust quan, malgrat haver-se provat la causa legal justificadora de la indemnització, el cònjuge deutor no té patrimoni o els patrimonis d'ambdós són similars.

Règim fiscal

El tractament fiscal d'ambdues retribucions és important pel fet que els efectes fiscals que se'n deriven són substancialment diferents.

La pensió compensatòria és considerada com a rendiments del treball per a qui la rep, mentre que el cònjuge que l'ha de satisfer, una vegada abonada, podrà aplicar-se una reducció a la base imposable, com amb la pensió d'aliments abonada als fills.

En canvi, la indemnització compensatòria no té tributació per a qui la rep, però qui l'ha d'abonar no podrà aplicar-se cap deducció.

En conseqüència, considero que, des d'un punt de vista fiscal, al cònjuge que ha de retribuir li interessa més haver de pagar una pensió compensatòria; en canvi, al cònjuge que ha de ser indemnitzat, li convé més ser-ho a través de la indemnització compensatòria. ^{BL}

Al cònjuge que ha de pagar li convé més la pensió que la indemnització.

El cànon de l'aigua; una pressió important per a les empreses

Jordi Isern Hidalgo

En el moment en què una empresa realitza abocaments d'aigües contaminades, ja sigui al clavaqueram o al riu, es produeix el fet imposable requerit per la taxa del cànon d'abocaments i per tant l'empresa, com a subjecte passiu de la taxa, ha de liquidar-la.

És evident que hi ha moltes empreses de sectors diferents que estan afectades pel pagament d'aquest cànon, el qual representa per a elles una despesa important. Per exemple, un dels principals sectors industrials gironins, com és el carni, està directament afectat per aquesta taxa.

Aquest cànon, que va néixer arran de les recomanacions internacionals –entre elles l'aprovada per la Comunitat Econòmica Europea el 3 de març de 1975–, està basat en el principi de «qui contamina, paga», principi de dret internacional públic que comporta que qui contamina ha de fer front als costos del sanejament dels efectes negatius de la contaminació del medi ambient.

Aquest principi pretén, per una banda, gravar la contaminació dels recursos hídrics i, per l'altra, recaptar recursos per tal de sanejar els efectes de l'esmentada contaminació, a fi d'estimular el subjecte passiu perquè adopti les mesures adients per reduir la contaminació fluvial, i és per això que es considera un tribut de naturalesa ecològica.

Tot i això, la Llei d'Aigües de Catalunya i el Reglament que la desenvolupa estructuraven el cànon de l'aigua de tal manera que no té en compte estrictament la contaminació real a l'hora de calcular la quota tributària, que es fa mitjançant una fórmula complexa que està generant molts conflictes; això desvirtua la finalitat ecològica del tribut i li dona un caràcter sancionador i recaptatori.

La conjuntura econòmica i la manca de finançament que pateix la Generalitat fa que aquesta Administració pugui tenir la temptació d'augmentar la recaptació per la via del cànon de l'aigua.

Així, el cànon de l'aigua que gestiona l'Agència Catalana de l'Aigua ha provocat liquidacions que, al nostre entendre, són desproporcionades perquè no es corresponen ni amb la perillositat originada pels abocaments ni amb els costos necessaris per pal·liar el deteriorament de les aigües fluvials, com hauria de ser.

En aquest sentit s'han pronunciat els tribunals, que han arribat a revocar resolucions tributàries d'imposició del cànon d'abocament perquè han considerat que els valors a aplicar havien de tenir en compte els volums reals de contaminació.

Entre aquestes resolucions judicials cal destacar la sentència núm. 604/1996, de 25 d'abril, del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, en la qual es va declarar la nul·litat del cànon d'abocaments de l'aigua, amb el següent raonament: *“Per tot això, la liquidació ha de ser anul·lada practicant-se'n una de nova en què l'abocament s'obtingui no partint del cabal concessional, sinó tenint en compte el volum real d'abocaments, que en cap cas serà superior al cabal mitjà del riu en el tram proper a la indústria de les actuacions referit a l'any 1991”*.

En els darrers temps aquesta pressió administrativa recaptatòria s'ha notat també en les regularitzacions de la DUCA (Declaració d'Ús i Contaminació de l'Aigua) i en els imports a pagar arran d'aquelles regularitzacions.

La manera com en alguns casos s'està regularitzant el cànon d'abocament fa pensar més en un règim sancionador que no pas en la liquidació d'un tribut. L'afany recaptatori pot desvirtuar la mateixa naturalesa del tribut i això hauria de permetre a l'administrat oposar i al·legar fonaments jurídics en defensa seva que no serien tècnicament oposables si l'actuació de l'Administració fos correcta en l'aplicació d'aquella taxa.

És per això que les empreses han d'estar informades de les seves obligacions i drets i, en cas que l'Administració s'extralimiti en les seves funcions o les exerceixi de forma incorrecta, oposar-s'hi i recórrer contra els seus actes fins al final. ^{BLL}

Marc legal per als franquiciadors

Josep Ferret Mas

La franquícia com a sistema de distribució comercial està molt arrelada en el mercat, principalment com a forma per millorar l'eficiència de la cadena de distribució. No obstant això, el contracte de franquícia no està regulat íntegrament per cap llei, sinó que se'n fa esment de forma fragmentària en diverses normes legals, com ara la Llei 7/1996 d'Ordenació del comerç minorista i la normativa comunitària que regula les exempcions al dret de defensa de la competència i els acords verticals entre empreses.

Per a què un contracte de franquícia sigui tal i es pugui beneficiar d'una exempció i no ser considerat contrari al dret de defensa de la competència, ha d'implicar i) la utilització d'una marca o un rètol d'establiment, així com la presentació uniforme de locals, donant així peu a una unitat de xarxa; ii) la comunicació d'un secret o *know-how* al franquiciat; iii) l'assistència tècnica i comercial continuada al franquiciat; i iv) el pagament d'un cànon o *royalty* al franquiciador pels serveis prestats.

El contracte de franquícia no està regulat íntegrament per cap llei.

La relació de franquícia, a diferència dels acords horitzontals, s'estableix entre empresaris que no competeixen di-

rectament, sinó que l'acord es dirigeix a reduir els costos de distribució assegurant l'abastiment del producte i facilitant-ne la distribució. Per tant, es restringeix la llibertat d'actuació del distribuïdor, però malgrat això, els reglaments d'exempció comunitària i espanyols –aquests per reenviament a la normativa comunitària–, atorguen una exempció als contractes de franquícia que comporten la validesa i plena eficàcia, sempre que en una determinada posició de domini en un mercat rellevant no s'inclouguin clàusules que siguin una flagrant violació del dret de la competència (clàusules negres).

L'article 62 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'Ordenació del comerç minorista imposa dues obligacions al franquiciador: la inscripció en el Registre de Franquiciadors i l'obligació de subministrar certa informació al franquiciat abans de la firma del contracte. L'esmentat article està desenvolupat en el Reial Decret 2485/1998, de 13 de novembre, que regula el Registre de Franquiciadors, a efectes únics de publicitat.

La Llei disposa que l'incompliment del deure d'inscripció constitueix una infracció greu, però no preveu la nul·litat del contracte ni que per això l'acord de franquícia deixi d'estar protegit pel dret

de defensa de la competència, sinó que només imposa una sanció administrativa que pot oscil·lar entre els 3.000 i els 15.000 euros.

El mateix article 62 de la Llei 7/1996 estableix que el franquiciador ha d'entregar amb una antelació mínima de vint dies a la signatura del contracte la informació necessària perquè el franquiciat pugui decidir lliurement i amb coneixement de causa la seva incorporació a la xarxa i, en particular, perquè conegui el contingut i característiques de la franquícia.

Malgrat això, no es pot entendre que l'incompliment per part del franquiciador del deure de registre o de prestacions accessòries precontractuals, com és la informació sobre previsió d'inversions o les despeses del negoci, i les previsions sobre els resultats d'explotació del negoci tinguin prou rellevància per provocar la nul·litat del contracte, ja que no es pot considerar que constitueixin un compromís contractual del franquiciador. Així doncs, s'haurà de tenir en compte el que es pacti en el contracte, atès que franquiciador i franquiciat són parts independents jurídicament i comercial i, en conseqüència, el franquiciat assumeix tot el risc empresarial del negoci, sens perjudici de les sancions administratives que preveu la Llei d'Ordenació del comerç minorista per la manca de veracitat de la informació subministrada.

Per últim, tenint en compte que ha d'existir una xarxa de franquiciats, el franquiciador hauria de comptar amb un contracte tipus al qual s'adhereixin els franquiciats, que ha d'estar sotmès a la Llei 7/1998 sobre Condicions generals de la contractació. No obstant això, no hi veiem cap problema legal si els contractes de franquícia es negocien un per un amb cada franquiciat i tenen condicions particulars que els diferencien els uns dels altres.

La qüestió jurídica interessant es planteja a la pràctica en multitud de contractes atípics que no reuneixen els requisits bàsics esmentats per poder ésser considerats contractes de franquícia, però que s'hi assemblen molt, i que porten noms originals com "contracte de col·laboració comercial" o semblants.

Per la via d'aquests contractes atípics anàlegs al de franquícia ens podem estalviar la submissió a la regulació del contracte de franquícia i de les prohibicions del dret de defensa de la competència? La resposta hauria de ser negativa; no obstant això, a la pràctica aquest fet està passant cada dia i és una qüestió pendent de resoldre. BL

Els grups de societats dins el concurs

Jordi Bellvehí

Quan una societat que forma part d'un grup empresarial és declarada en concurs, tant si és la matriu com una filial, es plantegen tota una sèrie de dubtes sobre qüestions que la Llei concursal no aclareix prou i que moltes vegades creen confusió i neguit al deutor i expectatives frustrades als creditors.

En primer lloc, cal saber a què ens referim quan parlem de grup de societats dins un concurs. Encara que es pot parlar de grups verticals i grups horitzontals de societats, només els verticals, o sigui els que tenen una estructura de *holding*, amb una matriu i filials, es consideren grups als efectes que ens interessin.

Per tant, aquells grups de societats que funcionen com a grup externament, perquè cadascuna té els mateixos socis o accionistes i sovint també els mateixos administradors, però que no tenen una participació de capital d'unes en les altres, no els considerarem grups a efectes concursals; això té una transcendència pràctica enorme i evident.

En primer lloc, cal saber que en el concurs d'una societat dominant (matriu) s'hi poden acumular els concursos de les societats dominades (filials) pertanyents al mateix grup, si així ho demana l'Administració concursal. No obstant això, el mateix deutor en la sol·licitud de declaració de concurs pot demanar la declaració i tramitació acumulada del concurs de la societat dominant amb el d'una o més de les societats que domina. Aquesta acumulació operarà encara que els concursos de les diferents societats s'hagin de tramitar o s'estiguin tramitant en jutjats mercantils diferents.

En segon lloc, també és important conèixer que es qualificaran com a crèdits subordinats (darrers a cobrar) aquells que siguin a favor de societats que formin part del mateix grup que la societat declarada en concurs i també els que siguin a favor dels seus socis que siguin titulars com a mínim d'un 10% del capital social.

En tercer lloc, es planteja la qüestió de si el concurs d'una societat del grup comporta o pot arribar a comportar que hagin de respondre les altres societats del grup dels deutes, obligacions i responsabilitats de la concursada. És evident que si qui es declara en concurs és la matriu, afecta el patrimoni de tot el grup. No obstant això, la qüestió és molt diferent si qui es declara en concurs és una filial; en aquest cas, no té per què afectar en absolut el patrimoni de la resta de filials ni el de la matriu, encara que això de vegades pugui semblar injust.

El cas típic és el d'una estructura *holding* en forma de cirera (una matriu i dues filials que en pengen): una filial és la productiva i es declara en concurs i l'altra filial és la patrimonial i té un patrimoni immobiliari important i sanejat. Aleshores semblaria que la sanejada hauria de cobrir solidàriament o subsidiàriament la concursada insolvent, però la realitat legal, jurisprudencial i de la pràctica diària mercantil ens demostra que no és així, i que el patrimoni de la patrimonial està segur, sa i estalvi.

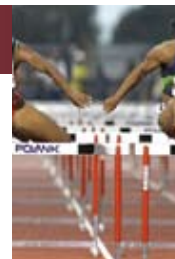
L'única manera d'arribar al patrimoni de l'altra filial sanejada seria per la via de l'aixecament del vel societari de la matriu, cosa que permetria executar sobre el patrimoni de la matriu, entre el qual hi ha la participació de la filial sanejada. Però aconseguir-ho és molt complex i sentències d'aquest tipus es donen amb comptagotes.

En quart lloc, convé referir-nos al cas habitual en què la societat matriu és administradora de les societats filials. En aquest cas, no pel fet de ser un grup de societats sinó per les responsabilitats mercantils dels administradors, s'està posant en risc la totalitat del patrimoni del grup sencer, atès que si en el concurs d'una filial es deriven responsabilitats per a l'administradora (societat matriu), se li pot embargar i executar el patrimoni, entre el qual hi ha totes les participacions de les filials.

En cinquè lloc, també és habitual que els òrgans d'administració de les societats filials estiguin compostos per consells d'administració on hi ha tots o quasi tots els socis, persones físiques o jurídiques, de la societat matriu. Amb aquesta estructura, igual que passava en el supòsit del paràgraf anterior, via responsabilitat dels administradors es posa en risc tot el patrimoni del grup i el patrimoni personal dels socis de la matriu, motiu pel qual aquesta estructura és totalment desaconsellable.

La recomanació que es desprèn dels arguments anteriors és que en els grups de societats verticals (*holding*), convé analitzar totes les qüestions tractades, i d'altres també importants, a l'hora de planificar i prendre decisions empresarials a fi de prevenir conseqüències futures no desitjades i evitables. ^{BLL}

Successions: la necessitat d'una bona planificació

Laia Coderch Oliva

L'Impost de Successions i Donacions sempre s'ha caracteritzat per generar nombroses polèmiques. D'una banda perquè malauradament es tracta d'un impost que a la majoria un dia o altre ens acaba afectant; d'altra banda, perquè la seva supressió està a l'epicentre del debat polític i, finalment, per les grans diferències de tracte fiscal que hi ha entre les diferents comunitats autònomes, que generen greuges comparatius evidents.

Recordem breument que mentre comunitats com el País Basc, Navarra, Madrid, les Illes Balears i València han establert bonificacions o tarifes pròpies que deixen pràcticament extingit l'Impost de Successions, hi ha altres comunitats, com Catalunya, Andalusia, Extremadura i Astúries on, tot i regular certes reduccions, l'adquisició *mortis causa* del patrimoni familiar resulta especialment onerosa.

En termes generals, l'Impost de Successions grava l'adquisició de béns i drets per herència o per llegat, i la base sobre la qual s'aplicarà el tipus consisteix en el valor real dels béns i drets minorat per les càrregues, deutes i despeses deduïbles. A més,

amb algunes excepcions, els que adquireixin a títol d'hereu hauran d'addicionar un 3% del valor total de l'herència en concepte d'aixovar domèstic.

A Catalunya es preveuen legalment força supòsits de reducció; per això cal tenir en compte que una planificació correcta i a temps pot reduir substancialment l'import a pagar.

Com a reduccions generals podem destacar la reducció de 18.000 euros aplicable a les adquisicions per descendents (i adoptats), cònjuges (i parelles de fet) i ascendents (i adoptants), així com la reducció de fins a 9.380 euros en les quantitats rebudes pels beneficiaris de contractes d'assegurances de vida.

L'habitatge habitual del causant té una reducció del 95% del seu valor, amb un límit de 500.000 euros pel valor conjunt de l'habitatge. El gaudi definitiu està condicionat al manteniment de l'adquisició en el patrimoni de l'adquirent durant els cinc anys següents a la mort del causant.

D'altra banda, convé destacar la importància que dona la regulació de l'Impost de Successions a la continuïtat dels negocis i empreses familiars, amb la finalitat de disminuir l'impacte fiscal derivat de la transmissió *mortis causa* de pares a fills.

Es beneficien de la reducció del 95% sobre el valor net els elements patrimonials afectes a una empresa individual o a una activitat professional

del causant, sempre que l'adquirent mantingui l'exercici de la mateixa activitat i la titularitat i l'afecció dels mateixos béns i drets durant el termini de cinc anys des de la mort del causant.

També tenen dret a la reducció del 95% del seu valor les participacions en entitats, amb o sense cotització en mercats organitzats, sempre que (i) l'entitat no tingui per activitat principal la gestió d'un patrimoni mobiliari o immobiliari, (ii) la participació del causant en el capital fos almenys del 5% computat de forma individual, o del 20% conjuntament amb familiars directes, i (iii) el causant hagués exercit efectivament funcions de direcció en l'entitat, percebent una remuneració superior al 50% de la totalitat dels seus rendiments d'activitats econòmiques i del treball personal. Finalment, com en el cas anterior, la reducció està condicionada al manteniment de les participacions durant els cinc anys següents a la mort del causant.

El compliment de tots aquests requisits pot semblar difícil en els casos de societats tenidores d'immobles o les anomenades societats *holding*, l'activitat de les quals es limita a la possessió de participacions d'altres entitats. No obstant això, hi ha fórmules que permeten que les participacions de la societat en qüestió puguin gaudir de la reducció. Ara bé, requereix un estudi amb detall i personalitzat de cada societat, ja que a part de la composició del seu actiu també hi entra en joc la voluntat, possibilitat i predisposició dels socis a fer les passes necessàries.

Altres béns que poden gaudir de la reducció del 95% del seu valor són les finques rústiques de dedicació forestal, sempre que disposin d'un Pla Tècnic de Gestió i Millora Forestal aprovat pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca o pel Departament de Medi Ambient.

Finalment, un cop calculat quin és el cabal hereditari i aplicades les reduccions corresponents, a Catalunya ens trobem amb setze tipus aplicables diferents, que oscil·len entre el 7,42 % en una adquisició menor a 8.000 euros, i el 32,98 % en una adquisició superior als 800.000 euros. Per tant, els grans patrimonis familiars han d'anar molt en compte perquè si l'Impost de Successions els agafa sense estar preparats, poden veure's reduïts en una tercera part.

Val a dir que l'1 d'octubre, dins el marc del debat de política general, el Parlament de Catalunya va aprovar una resolució mitjançant la qual insta el Govern a presentar un projecte de llei de reforma de l'Impost de Successions i Donacions que tingui per objectiu millorar la justícia redistributiva, l'equitat i la progressivitat de l'impost. Mentrestant, ja sabem el que tenim. BL

La Llei de la Cerdanya

Jordi Bellvehí

El Ple del Consell Comarcal de la Cerdanya reunit el 4 de febrer de 2008 va aprovar la Proposició de Llei específica de la comarca de la Cerdanya.

L'única comarca que fins ara disposa d'un règim jurídic especial és la Vall d'Aran, mitjançant la Llei 16/1990, de 13 de juliol, que precisament en aquests moments es parla d'aprofundir.

La Cerdanya, igual que la Vall d'Aran, destaca per la seva singular personalitat, situació geogràfica i tradició cultural i política. Els antecedents històrics de la Cerdanya es remunten a la creació de la Marca Hispànica al segle IX i perduren durant més de vuit segles al marge de la resta de Catalunya.

La comarca va ser dividida l'any 1959 entre França i Espanya i, posteriorment, repartida entre les províncies de Girona i Lleida, fet que ha contribuït a la seva especial caracterització.

La comarca de la Cerdanya forma una unitat geogràfica, històrica, cultural, social i econòmica que no es correspon en absolut amb la seva divisió i organització administratives, cosa que dificulta moltíssim la coordinació en la prestació dels serveis als ciutadans, així com la garantia d'igualtat d'aquesta prestació.

Cal tenir en compte que el text que presenta el Consell Comarcal de la Cerdanya al Parlament de Catalunya com a Proposició de Llei és un text que segueix l'estructura i contingut del text que ja va debatre i aprovar en relació amb la Llei específica de la Vall d'Aran i els requisits legals que es donaven per justificar l'aprovació d'aquell text, també es donen per l'aprovació d'aquest altre.

Estudiada a fons la justificació i fonamentació jurídica de la Proposició de Llei de la Cerdanya, l'única diferència que podem trobar respecte a la Llei de la Vall d'Aran és que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de l'any 1979 i el de l'any 2006 reconeixen expressament la realitat aranesa i no pas la realitat cerdana.

No obstant això, no hi ha fonament jurídic en el qual es pugui basar la consideració que perquè una comarca pugui tenir una llei pròpia i especial com la Vall d'Aran, sigui necessari un reconeixement estatutari exprés.

Si s'analitza la legislació constitucional espanyola i la legislació autonòmica catalana es constata que la Proposició de Llei de la Cerdanya no només no té cap impediment legal per la seva aprovació sinó que són molts els fonaments jurídics que evidencien la seva procedència.

Trobem en Dret comparat autonòmic molts exemples de lleis especials per a entitats municipals i supramunicipals aprovades pel Parlament de la comunitat autònoma corresponent, la qual cosa és una bona mostra de la competència i facultat dels parlaments autonòmics per l'aprovació d'aquelles lleis.

La iniciativa comarcal que es pretén a la Cerdanya és una iniciativa que, des del moment que parteix de la voluntat unànime dels municipis interessats, encaixa perfectament en el concepte d'autonomia municipal que es consagra a la Constitució i que han anat configurant els tribunals al llarg dels anys.

Les matèries sobre les quals la Generalitat de Catalunya ha de cedir competències al Consell Comarcal de la Cerdanya, conforme a la Proposició de Llei, no són matèries noves, sinó matèries sobre les quals el Consell Comarcal de la Cerdanya actualment ja exerceix facultats o competències.

La Proposició de Llei específica per a la comarca de la Cerdanya s'adapta a l'ordenament jurídic sense variar el seu contingut, ja que no afecta ni la Llei Municipal de Catalunya, ni la Llei d'Organització comarcal de Catalunya, ni qualsevol altra disposició específica o complementària d'aplicació a Catalunya.

A tot això s'hi afegeix la pretesa organització territorial de Catalunya en vegueries, que no té per què ser incompatible o contradictòria amb el reconeixement d'un règim normatiu especial a la Cerdanya, sinó tot el contrari.

El Consell Comarcal de la Cerdanya ha encarregat a experts l'estudi de totes les vessants relacionades amb la Proposició de Llei presentada, principalment les vessants jurídica, econòmica i social, i s'ha constatat que no hi ha motius de caràcter jurídic, històric, econòmic o social que impedeixin que a la Cerdanya se li reconegui un règim jurídic específic. Tot dependrà de l'oportunitat i voluntat política per donar llum verd a aquesta interessant iniciativa. BL

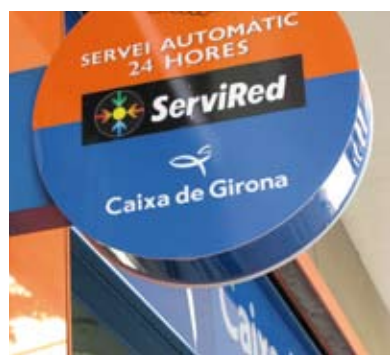

Reforma del finançament de les comunitats autònomes

L'11 de setembre el Consell de Ministres va aprovar la remissió a les Corts Generals del Projecte de modificació de la Llei Orgànica de Finançament Autonòmic (LOFCA) i del Projecte de Llei de Finançament. Ambdós projectes han estat elaborats a partir de l'Acord 6/2009, aprovat per majoria pel Consell de Política Fiscal i Financera de l'Estat el dia 15 de juliol de 2009.

En l'àmbit tributari, permetrà augmentar la participació de les comunitats autònomes en el rendiment dels impostos estatals. Així, la participació en l'IRPF, que actualment és del 33%, passarà a ser del 50%; igual que en l'IVA, que actualment és del 35%. Els impostos especials, al seu torn, passaran del 40% al 58%. D'altra banda, també s'augmenten les competències normatives de les comunitats autònomes en els tributs cedits. ^{BLL}

Caixa de Girona

El 7 de setembre el Consell d'Administració de Caixa de Girona va aprovar l'adhesió de l'entitat al projecte de fusió plantejat entre Caixa Sabadell, Caixa Terrassa i Caixa Manlleu. El projecte final s'haurà de remetre al Banc d'Espanya, a qui correspon l'aprovació definitiva de la fusió, i es preveu que la nova entitat entri en funcionament a principis del 2010. ^{BLL}

Pressupostos Generals de l'Estat per al 2010

El 26 de setembre el Consell de Ministres va donar llum verd a l'enviament a les Corts Generals del Projecte de Llei dels Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any 2010, l'objectiu dels quals és bàsicament reduir el dèficit públic.

Les principals mesures són: (1) Introducció d'una tributació progressiva per a les rendes de l'estalvi: els primers 6.000 € tributaran el 19% i la resta, el 21%; (2) Eliminació de la deducció dels 400 € a la declaració de l'IRPF per als perceptors de rendiments del treball i d'activitats econòmiques; (3) Increment de l'IVA a partir de l'1 de juliol de 2010: el tipus general s'apuja dos punts i se situa al 18%, i el tipus reduït passa del 7% al 8%.

Una bona notícia per als empresaris és que s'estableix una reducció del tipus de gravamen de l'Impost de Societats en 5 punts per a les pimes amb una xifra de negocis inferior a 5 M € i amb menys de 25 treballadors que mantinguin o augmentin aquesta ocupació. També s'estableix una mesura similar en l'àmbit de l'IRPF per als autònoms que mantinguin o creïn ocupació. ^{BLL}

Nova Llei de Modificacions estructurals de les societats mercantils

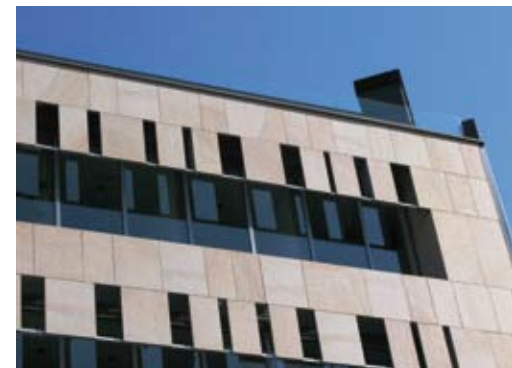
El 4 de juliol de 2009 va entrar en vigor la Llei 3/2009, de 3 d'abril, de Modificacions estructurals de les societats mercantils, de gran transcendència jurídica perquè regula en un sol text legal les modificacions estructurals de qualsevol tipus de societats mercantils.

La llei va més enllà i habilita el Govern per tal que en un

termini de dotze mesos refongui en un únic text i sota el títol de "Ley de Sociedades de capital", totes les lleis reguladores de les societats capitalistes. Això inclou el Codi de Comerç de 1885 pel que fa a les societats comanditàries per accions, el text refós de la Llei de Societats Anònimes, la Llei de Societats de Responsabilitat Limitada i el Títol X de la Llei del Mercat de Valors relatiu a les societats cotitzades.

Per tant, si el Govern fa cas d'aquesta habilitació legal dins el termini establert, abans de l'abril de 2010 hauríem de tenir la nova "Ley de Sociedades de Capital". ^{BLL}

Ponència de Dret Concursal al Col·legi d'Advocats

El 24 de juliol Jordi Bellvehí va fer dues ponències dins el curs de formació en matèria concursal que es va celebrar a l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Girona. Les dues ponències versaven, respectivament, sobre la reintegració i el conveni concursal. ^{BLL}

Sessió dins el curs d'assessors comercials de la Cambra de Comerç

El 17 de març Jordi Bellvehí va impartir una classe sobre qüestions jurídiques que afecten els comerços i els comerciants dins el curs d'Assessors Tècnics Comercials que organitza la Cambra de Comerç de Girona. ^{BLL}

BLL

Bellvehí advocats

Consell de Redacció: Jordi Bellvehí, Geni Daranas, Francesc Espinet, Alba Fraser i Teia Sureda

Coordinació: Fraser & Sureda Comunicació, SL

Fotocomposició: L. Ensesa · info@clam.cat

Fotografies: Fraser & Sureda Comunicació, SL, Shutterstock

Si voleu rebre la revista **Dret i Actualitat**, us hi podeu subscriure gratuïtament adreçant un correu electrònic a info@bellvehi.com o bé trucant al 972 219 773.

El contingut d'aquesta revista no és directament aplicable a casos particulars, sense un assessorament individualitzat previ.